

RESSÒ DE LA PARAULA

Guarició de la mirada. Crida i resposta

Les trobades de Jesús Resuscitat amb els seus deixebles contenen admirables ensenyaments per a nosaltres. En realitat tots estem cridats a viure'ls, d'una manera o altra. És Ell qui anhela aquestes trobades, és Ell qui ens busca i ens crida.

La iniciativa sempre és seva, encara que la trobada requereix una determinada disposició: haver-se deixat impactar per la seva persona i la seva vida, enyorar-lo, continuar estimant-lo, anhellar la seva presència...

La trobada amb els deixebles d'Emmaús és ben coneguda. Sols esmentem dos aspectes, aprofitant que dediquem aquest dia a l'oració per les vocacions sota el lema «Posa't en camí, no esperis més».

En l'escena distingim dos camins, que fan els deixebles. Un és el que pot representar la vida «normal», és a dir, el camí que anem fent portats pels sentiments i impulsos «naturals», segons vivències que ens ofereix la vida. És un camí de recerca, més o menys conscient, de benestar o de serenitat. Si aquesta ha estat amenaçada, cal trobar respostes. En el cas dels deixebles d'Emmaús, caminen des de la profunda decepció que va produir en ells la mort (el fracàs) de Jesús: sor-

Icona dels deixebles d'Emmaús

tir de Jerusalem, on han viscut experiències tan fortes, seria el més normal.

És en aquest camí normal i quotidià on Jesús es fa present, sense més guarniment que caminar al nostre costat i conversar. I a partir de l'experiència que vivim, Jesús ens obre els ulls (i l'oïda) perquè coneguem el sentit de la Creu i rebem l'anunci de la Resurrecció. És la guarició de l'enteniment, la superació de l'escàndol de la Creu, que es dona en totes les trobades de Jesús amb els seus deixebles.

Aquest moment ja conté una crida a la fe. La fe que s'inicia amb «l'ardor del cor» i es confirma amb la participació del pa o Eucaristia.

Des de llavors, una nova crida desencadena un altre camí. En aquest cas és la crida a la missió d'evangelitzar, anunciar la gran notícia de la Resurrecció. És el camí essencialment vocacional. Tot ell és la resposta a la crida que hem escoltat del mateix Jesús, quan ens obre els ulls. Perquè no hi ha vocació sinó en el context de la fe: els ulls s'obren alhora que l'oïda, i a tots dos els segueix el cor que mana posar-se en camí.

És en aquest caminar, ple de sentit, quan es va revelant quan i on es verifica la vocació personal i concreta, és a dir, de quina manera responem a la vocació general que ha nas-

cut de la fe, de quina manera transmeto als meus germans que Crist ha ressuscitat. Això passa en el moment en què exercitem davant Crist la mateixa obertura, la mateixa capacitat d'escolta, recepció i acolliment, que va fer possible la fe. Ell torna a obrir els nostres ulls i acabem veient clar què espera i desitja de nosaltres en aquesta vida.

La resposta generosa va acompanyada d'una gran alegria: hem trobat la manera d'estimar respondent a l'amor que hem rebut.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El transhumanisme i l'esport: aspectes crítics (i IV)

En la societat de l'espectacle es consumeix aquesta cultura de la il·limitació i el ciutadà mai no en té prou. Un cop ha superat un límit, es proposa vèncer-ne un altre i així successivament. El repte esportiu s'ha convertit en la gran pastanaga social. La feina no omple, tampoc la quotidianitat. Fixar-se horitzons és un mode de trencar rutines i de donar gust i sabor a la vida. Acaba essent el motor existencial, la sal de la vida per a molts ciutadans postmoderns

desencisats de les grans ideologies emancipadores.

La integració entre els productes tecnològics i l'ésser humà és cada vegada més subtil. Només cal comparar un corredor de triatló amb un maratonista de fa vint anys. La sofisticació tecnològica que el corredor de triatló porta acoblat al seu cos és qualitativament superior a la d'aquell atleta.

El llegat olímpic del baró Pierre de Coubertin (1863-1937) esclata pels aires.

La salut es posa al servei del rendiment, la competitivitat esdevé el nucli de la qüestió i el valor de la fraternitat (la *fraternité*), el tercer ideal de la Revolució Francesa, una ornamentació decimonònica. L'equitat entre els esportistes també és bandejada. Per obtenir un alt rendiment, cal dedicació exclusiva, patrocinis, accés a tecnologies punta, ja que sense tots aquests elements, és impossible competir a alt nivell.

L'esport de masses està plenament inserit en la lògica de l'espectacle, del mercat i de l'audiència. Els consumidors volen més espectacle, més novetats, més rècords. La continuïtat avorreix. La resultant d'aquesta lògica és un cos que delecta milers d'espectadors mitjançant la seva activitat. Els esportistes d'elit són admirats i imitats. Esdevenen, així, models socials i arquetips.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Sanación de la mirada. Llamada y respuesta

Los encuentros de Jesús Resucitado con sus discípulos contienen admirables enseñanzas para nosotros. En realidad todos estamos llamados a vivirlos, de una u otra manera. Es Él quien anhela esos encuentros, es Él quien nos busca y nos llama.

La iniciativa siempre es suya, aunque el encuentro requiere una determinada disposición: haberse dejado impactar por su persona y su vida, añorarlo, seguir amándole, anhelar su presencia...

El encuentro con los discípulos de Emaús es bien conocido. Solo mencionaremos dos aspectos, aprovechando que dedicamos este día a la oración por las vocaciones bajo el lema «*Ponte en camino, no esperes más*».

En la escena distinguimos dos caminos, que realizan los discípulos. Uno es el que puede representar la vida «normal», es decir, el camino que vamos haciendo llevados por los sentimientos e impulsos «naturales», según vivencias que nos depara la vida. Es un camino de búsqueda, más o menos consciente, de bienestar o de serenidad. Si ésta ha sido amenazada, hay que hallar respuestas. En el caso de los discípulos de Emaús, caminan desde la profunda decepción que produjo en ellos la muerte (el fracaso) de Jesús: salir de Jerusalén, donde han vivido experiencias tan fuertes, sería lo más normal.

Es en ese camino normal y cotidiano donde Jesús se hace presente, sin más aparato que caminar a nuestro lado y conversar. Y a partir de la experiencia que vivimos, Jesús nos abre los ojos (y los oídos) para que conozcamos el sentido de la Cruz y recibamos el anuncio de la Resurrección. Es la sanación del entendimiento, la superación del escándalo de la Cruz, que se da en todos los encuentros de Jesús con sus discípulos.

Este momento ya contiene una llamada a la fe. La fe que se inicia con «el ardor del corazón» y se confirma con la partición del pan o Eucaristía.

A partir de entonces, una nueva llamada desencadena otro camino. En este caso es la llamada a la misión de evangelizar, anunciar la gran noticia de la Resurrección. Es el camino esencialmente vocacional. Todo él es la respuesta a la llamada que hemos escuchado del mismo Jesús, cuando nos abre los ojos. Porque no hay vocación sino en el contexto de la fe: los ojos se abren al mismo tiempo que los oídos, y a ambos sigue el corazón que manda ponerse en camino.

Es en ese caminar, lleno de sentido, cuando se va desvelando cuándo y dónde se verifica la vocación personal y concreta, es decir, de qué modo respondemos a la vocación general que ha nacido de la fe, de qué manera transmito a mis hermanos que Cristo ha resucitado. Esto ocurre en el momento en que ejercitamos ante Cristo la misma apertura, la misma capacidad de escucha, recepción y acogida, que hizo posible la fe. Él vuelve a abrir nuestros ojos y acabamos viendo claro qué espera y desea de nosotros en esta vida.

La respuesta generosa va acompañada de una gran alegría: hemos hallado la manera de amar respondiendo al amor que hemos recibido.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Diada de Germanor Hospitalària

Sant Pere de Ribes va acollir, el passat diumenge 16 d'abril, la tradicional Trobada de Germanor de l'Hospitalitat de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. Aquesta convocatòria es fa una vegada a l'any i es va rotant entre les diferents delegacions territorials de l'Hospitalitat de Lourdes presents a la Província Eclesiàstica de Barcelona.

Enguany, la delegació amfitriona va ser la del Garraf i van fer-se presents al voltant de 400 persones de les delegacions de Llavanes, Argentona, Mataró, Sant Celoni, Badalona, Premià, El Masnou, La Garriga, Granollers, Terrassa, Barcelona, el Cottolengo, Vilafranca, Viladecans, Gavà, Sant Vicenç dels Horts i Sant Feliu de Llobregat.

A partir de les 10 h va començar l'acolliment i l'esmorzar per als diferents grups que hi arribaven, i a

les 11.30 h va tenir lloc l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí Cortés, a la Parròquia de Sant Pere. En acabar, es van sentir les caramelles del grup Joves i Casats de la localitat i, a la Plaça de l'Església va tenir lloc tota una animació a càrrec del Ball de Cercolets i la Colla Gran de Ball de Bastons, de Sant Pere de Ribes i, fins i tot, actuació castellera dels Castellars de Foix, de Cubelles.

En un ambient entranyable i molt acollidor, es va realitzar a la pista annexa al pavelló un gran dinar, al

qual es van quedar la quasi totalitat dels participants, i on també van participar l'alcalde i dos regidors de la vila.

Cap a les 17 h va ser l'hora dels adéus i el moment per passar el testimoni a la delegació de Premià de Dalt que serà qui acollirà la següent Diada de Germanor, l'any 2024.

La valoració dels organitzadors destaca la quantitat de persones voluntàries de l'Hospitalitat que van participar i la procedència molt capil·lar de tot el territori, com a signe valuós de sinodalitat.

Càritas celebra 10 anys a Montserrat

Tot i que són molts els anys en que Càritas ha acompanyat les persones en situació de vulnerabilitat al territori de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, com a part de Càritas diocesana de Barcelona, enguany celebrem el 10è aniversari de la creació, com a tal, de la Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat.

Una de les cites d'aquest aniversari va ser dissabte 15 d'abril, quan prop de 400 persones es van traslladar fins al Monestir de Montserrat per celebrar l'eucaristia i acabar amb un dinar de germanor, en una

jornada de celebració i acció de gràcies per la tasca desenvolupada.

Abans de l'inici de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí Cortés, el P. Manel Gasch, abat de Montserrat, va voler acollir personalment totes les persones de Càritas que s'havien desplaçat fins a l'abadia.

A continuació, el dinar, que va aplegar totes les persones voluntàries i treballadors de Càritas diocesana, però també representants institucionals, com ara el conseller de Drets Socials, Sr. Carles Campuzano, el d'Interior, Sr. Joan Ignasi Elena, el vicepresident de Càritas Espanyola, Sr. Enrique Carrero, i el president de Càritas Catalunya, Sr. Francesc Roig.

En les paraules d'agraïment final, el director de Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat, Sr. Ramon Carbonell, es va adreçar a totes les persones agents de Càritas presents i amb un gràcies extensiu a les gairebé mil persones voluntàries de Càritas diocesana que no eren presents.

El 10è aniversari continuarà en els propers mesos, amb actes als territoris de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf i del Llobregat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «L'obertura, l'alegria i l'intercanvi són els signes de l'Església dels orígens, i són també els signes de l'Església del futur» (15 de setembre).

@Pontifex_es: «L'estat de degradació de la nostra casa comuna mereix la mateixa atenció que altres reptes globals com les greus crisis sanitàries i els conflictes bèl·lics» (16 de setembre).

@Pontifex_es: «El Senyor desitja que fem de la vida una obra extraordinària a través dels gestos comuns de tots els dies» (17 de setembre).

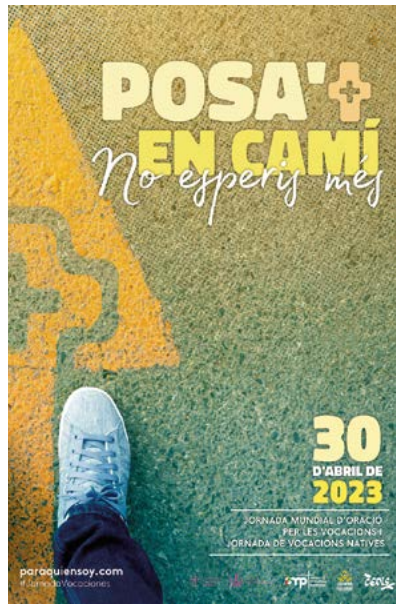
@Pontifex_es: «L'oració no és una activitat que cal desenvolupar solament en els moments de descans, sinó també durant la nostra vida quotidiana, com a "respiració" de la nostra relació viva amb Déu» (20 de setembre).

Dues Jornades Vocacionals que sumen

A vui 30 d'abril, IV Diumenge de Pasqua, «Diumenge del Bon Pastor», l'Església celebra dues Jornades Vocacionals de forma conjunta:

• **Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions.** De caràcter universal, pretén despertar en tots els joves la pregunta per la seva vocació, i que la comunitat cristiana promogui les vocacions amb l'oració i l'acompanyament. Està organitzada pel Servei de Pastoral Vocacional de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), la Conferència Espanyola de Religiosos (CONFER) i la Conferència Espanyola d'Instituts Seculars (CEDIS).

• **Jornada de Vocacions Natives.** Desitja sostenir les vocacions d'especial consagració que sorgeixen als Territoris de Missió, perquè cap es quedi frustrada per manca de recursos. Per això, a més de l'oració, promou la col·laboració econòmica. Està organitzada per Obres Missionals Pontifícies (OMP).

Les dues Jornades comparteixen un mateix cartell i un mateix lema: «Posa't en camí, no esperis més», en línia amb el lema de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que se celebrarà a l'agost a Lisboa: «Maria se n'anà de pressa» (Lc 1, 39).

50è aplec de Subirats

Ja fa cinc dècades que cada 1 de maig se celebra l'anomenat Aplec del Pa i l'Empenta des del privilegiat Castell de Subirats, mirador natural de tot el Penedès. Aquests aplecs ja se celebren en la festa de la Santa Creu i, posteriorment, es van començar a celebrar el 1r de maig. A l'aplec, se celebra la missa de campanya a les 11 del matí i es beneeix tota la comarca. Enguany, amb la presència del bisbe Agustí. A continuació, tradicional repartiment dels panets beneïts, fira de la solidaritat, sardanes, vermut i paella popular.

XVII Jornada de mestres i professors de religió als peus de la Moreneta

El passat dissabte dia 15 d'abril, gairebé dos-cents mestres i professors de religió de Catalunya es van trobar a l'Abadia de Montserrat, amb motiu de Jornada organitzada pel Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de Religió a Catalunya (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC).

La trobada va començar amb un acte conjunt en què van intervenir Mn. Manel Duaso, delegat d'Ensenyament del bisbat de Sant Feliu; Meritxell Ruiz, secretària general de la FECC; Carles Armengol, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya; l'abat de Montserrat, P. Manel Gasch, i l'arquebisbe Joan Planellas, com a president del SIERC.

L'arquebisbe Joan, en el seu discurs, va agrair la tasca que duen a terme els docents de religió catòlica a les escoles del país i va demanar que el nou currículum de l'assignatura «es vegi com una oportunitat nova, unitària i conjunta de la nostra Església».

En aquest sentit, durant la jornada es va fer entrega a tots els assistents del llibre *Situacions d'aprenentatge i rúbriques d'avaluació en el nou currículum de religió catòlica (LOMLOE)*.

Seguidament, el jesuïta P. Enric Puig va oferir una conferència sobre el Pacte Educatiu Global que proposa el papa Francesc, una proposta que convida a treballar a favor d'un canvi de mentalitat global a través de l'educació dels infants i joves. Un cop finalitzada la xerrada, els docents assistents es van dividir en diversos grups per tal d'assistir als ta-

llers plantejats. La jornada va culminar amb la celebració de l'eucaristia a la Basílica de Santa Maria de Montserrat, que va presidir l'arquebisbe Joan.

Com a resultat d'aquesta 17a edició, s'ha publicat un **manifest** que recull tres reflexions:

- S'afirma «la presència de l'educació religiosa d'infants i joves a Catalunya», assegurant que «sense la religió a l'escola ens empobrim no sols com a persones sinó com a societat».
- Es posa de manifest «el compromís amb la proposta del Pacte Educatiu Global feta pel papa Francesc que ens mena, com a portadors de l'Evangeli, a posar en el centre de la nostra tasca educativa la persona».
- Es constata que el «testimoniatge d'esperança inherent a l'educació religiosa» és molt necessari «en un context marcat pel desencís, el dubte (...) la pròpia situació de contingència i vulnerabilitat de la persona humana».

AGENDA

• **Trobada pedagògica «Cafè dels divendres».** El proper 5 de maig, de les 18 a les 20 h, hi ha prevista la convocatòria oberta als mestres i professors de religió i docents cristians en general, com a espai per compartir idees de treball en comú i projectes a debatre.

• **Celebració de Sant Josep Obrer.** La celebració del titular d'aquesta parròquia de Sant Boi de Llobregat tindrà lloc el diumenge 7 de maig, en l'eucaristia de les 12 h, presidida pel bisbe Agustí Cortés.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / Sl 41 / Jo 10,11-18]. Sant Josep Obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. ■ Dimecres [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida)

i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. Sant Silvà, bisbe i màrtir; sant Florià, màrtir; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, religiós servita; sant Josep Maria Rubio, prevere; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Lleida: ■ Beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i mr. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Ama-

dor, prev. i mr.; sant Martí de Fojosa, bisbe.

6. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / Sl 97 / Jo 14,7-14]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan Evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.

7. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 6,1-7 / Sl 32 / 1Pe 2,4-9 / Jo 14,1-12]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, màrtirs, venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), religiosa benedictina, viuda de sant Edteve d'Hongria (s. X-XI).

Diumenge IV de Pasqua (A)

COMENTARI

«Els qui entrin passant per mi se salvaran de tot perill»

La imatge de Crist com a bon pastor és clàssica en la literatura cristiana. La trobem també a l'Antic Testament aplicada en general als dirigents del poble d'Israel. Crec que és una imatge que pot entendre tothom. Jesús es presenta a l'evangeli com el veritable pastor en contrast amb els que havien vingut abans: *Jo soc la porta de les ovelles; tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres i bandolers, però les ovelles no en feien cas.* La prova és com les multituds escoltaven Jesús i quedaven meravellats del seu ensenyament. Jesús és la porta i el pastor: *per això les ovelles el segueixen perquè coneixen la seva veu.* No és un coneixement superficial sinó un coneixement amorós, personal: ens coneix a cadascun de nosaltres. Però a més és la porta de la salvació, la porta que duu a la vida: *Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges.* Jesús busca sempre el bé de les seves ovelles no el propi interès no com els lladres i bandolers que ell denuncia. I Jesús va al davant amb el seu exemple. Ens ho deia la segona lectura: *Crist patí per vosaltres i així us deixà el seu exemple perquè seguí les seves petjades. Quan l'insultaven no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces...* Abans érem com ovelles perdudes, esgarrades, però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià. Per això Pere demana a la primera lectura: *Convertiu-vos i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats.* Cal canviar de vida seguint les petges del nostre bon pastor. Per això diu també: *Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.* Avui que hi ha tants pastors que volen orientar la vida de la nostra societat, farem bé de no deixar-nos enganyar: només trobarem la salvació, l'autèntica vida i felicitat si seguim el qui és veritablement l'únic bon pastor: Crist. Ens estima individualment i l'hem de conèixer també personalment. *La fe o és un encontre viu amb Crist o no és [fe] diu el Papa.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia per camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguí les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven.» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo soc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo soc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només venen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y declaró: «Con toda seguridad conozca toda la casa de Israel que, al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías». Al oír esto, se les traspasó el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?» Pedro les contestó: «Convertíos y sea bautizado cada uno de vosotros en el nombre de Jesús, el Mesías, para perdón de vuestros pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos, y para los que están lejos, para cuantos llamare así el Señor Dios nuestro». Con estas y otras muchas razones dio testimonio y los exhortaba diciendo: «Salvaos de esta generación perversa». Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día fueron agregadas unas tres mil personas.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sostengan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos: Que aguantéis cuando sufrís por hacer el bien, eso es una gracia de parte de Dios. Pues para esto habéis sido llamados, porque también Cristo padeció por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca. Él no devolvía el insulto cuando lo insultaban; sufriendo no profería amenazas; sino que se entregaba al que juzga rectamente. Él llevó nuestros pecados en su cuerpo hasta el leño, para que, muertos a los pecados, vivamos para la justicia. Con sus heridas fuisteis curados. Pues andabais errantes como ovejas, pero ahora os habéis convertido al pastor y guardián de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «En verdad, en verdad os digo: el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños». Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «En verdad, en verdad os digo: yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estragos; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante».